

Ett litet rött hus ...

AV VIRPI CROMNOW

Sensommarvärmen omsluter och klibbar, hänger ner som ett tungt fuktigt täcke från himlen över alla semesterfirare som försöker anpassa sig till att firandet är slut. Asfalten känns mjuk under fötterna, ångar som stelnde lava, skapar vågor i luften en bra bit över marken.

Flyr en bit utanför stan i hopp om att finna svalka, till Macksta, ett charmigt område i utkanten av Köping, på landet men ändå i stan. Ett villaområde som fått behålla känslan av en liten by från flera årtionden tillbaka. Inga raka gator med villor på rad, inramade i tillrättalagda trädgårdar.

Värmen behåller sitt grepp om den som söker skydd undan solens envisa strålar. Mellan de höga täta häckarna blir det nästan outhärdligt varmt, men det är värt svett-pärlorna på ryggen. Omgivningen är så rogivande och snart kommer hösten med svalkan ändå. Det får

bli en kall dusch på promenaden.

Vägen slingrar sig fram. Häckarna som kantar vägen på båda sidor blottar bara några meter framför flanören.

Bakom de lövade murarna döljer sig små trähus med fruktträd och växter som man bara hittar i trädgårdar som varit med ett tag. En och annan lada skymtar fram och små bodar med skeva dörrar.

"Larsbo" ett Pettsonhus i miniatyr dyker upp bakom kröken. Det ser ut som om det vuxit fram ur sten och mark, som om det varit med från början. Ett rött litet hus med vita knutar, för små hus-

folk, eller för någon som vill ha ett alldeles eget krypin att komma till ro i.

Passerar en nygamal mjölpall en bit längre fram, med en hemsnickrad skylt, "Godhem", och en trädgård där man skulle vilja ligga i en hängmatta och dricka saft ur sugrör.

Flickflams närmar sig och tre barbenta sommartöser kommer cyklande. De vinglar med styret medan de försöker ta sig fram på två hjul samtidigt som viktiga saker avhandlas, om vad någon sa och vad hon sen sa, och han och ...

Sommaren sprudlar fortfarande.

Åkrar breder ut sig en bit bort och påminner om att något annat snart tar vid. En traktor står och pustar med resterna av skörden bakom sig. Chauffören måste vara nöjd i år, liksom hans traktor-kollegor.

Skönt att gå längs ett stråk där tiden står stilla, åtminstone känns det så även om en och annan parabol vittnar om annat. Stadens hetta är lika nära huden här, men man kommer undan det uppdrivna en stund, undan trycket från skyndande människor som hela tiden är på väg.

En stilla lunk som är värd att söka upp, den ligger så nära, alldeles bakom husknuten.

EN SVUNNEN TID. "Ett villaområde som fått behålla känslan av en liten by från flera årtionden tillbaka. Inga raka gator med villor på rad, inramade i tillrättalagda trädgårdar", skriver Virpi Cromnow. "skönt att gå längs ett stråk där tiden står stilla".

Foto: HENRIK PILERUD